

Sygn.akt III AUa 545/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2012r.

Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku,

III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodniczący : SSA Władysława Prusator-Kałużna (spr.)

Sędziowie : SA Barbara Orechwa-Zawadzka

: SO del. Marek Szymanowski

Protokolant : Barbara Chilimoniuk

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2012 r. w Białymstoku

sprawy z wniosku J. K.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

świadczenie przedemerytalne

na skutek apelacji wnioskodawcy J. K.

od wyroku Sądu Okręgowego Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku V Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 21 marca 2012 r. sygn. akt V U 289/12

I. zmienia zaskarżony wyrok i poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. z dnia 3 lutego 2012r. i przyznaje J. K. prawo do świadczenia przedemerytalnego poczynając od dnia 22 grudnia 2011r.

II. stwierdza, że organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności niezbędnej do przyznania świadczenia.

Sygn. akt III AUa 545/12

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 3 lutego 2012 roku, wydaną na podstawie przepisów ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku

o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 120, poz. 1252 ze zm.), odmówił J. K. prawa do świadczenia przedemerytalnego. Organ rentowy stwierdził, że nie spełnia on warunku określonego w art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy, ponieważ stosunek pracy nie został rozwiązany zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 roku, Nr 90, poz. 844 ze zm.).

J. K. w odwołaniu od powyższej decyzji domagał się przyznania prawa

do dochodzonego świadczenia. Podniósł, że przyczyną rozwiązania stosunku pracy była likwidacja stanowiska pracy, na którym był zatrudniony.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku po rozpoznaniu powyższego odwołania, wyrokiem z dnia 21 marca 2012 roku oddalił odwołanie. Sąd

I instancji wskazał, iż odwołujący ubiega się o świadczenie przedemerytalne na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 120, poz. 1252 ze zm.). Okolicznością sporną było to, czy sposób rozwiązania z nim umowy o pracę odpowiada sposobowi określonemu

w w/w przepisie. Sąd Okręgowy ustalił, że w okresie poprzedzającym wystąpienie

z wnioskiem o dochodzone świadczenie J. K. był zatrudniony w (...) Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S.. Jak wynika ze świadectwa pracy z dnia 3 czerwca 2011 roku umowa o pracę została rozwiązana za wypowiedzeniem z powodu likwidacji stanowiska pracy. Sąd I instancji podzielił stanowisko organu rentowego wyrażone w zaskarżonej decyzji z dnia 3 lutego 2012 roku, iż umowa o pracę z odwołującym nie została rozwiązana zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 roku, Nr 90, poz. 844 ze zm.). Wskazał, że zarówno z wyjaśnień odwołującego J. K., jak również oświadczenia prezesa zarządu spółki W. D., wynikało, że sytuacja ekonomiczna pracodawcy jest dobra, zaś likwidacja stanowiska pracy odwołującego była spowodowana reorganizacją procesu produkcyjnego

i stanowisk pracy. Z powyższych względów uznał, że J. K. nie spełnia określonych w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych warunków do przyznania dochodzonego świadczenia. Mając powyższe

na uwadze Sąd Okręgowy jak w sentencji wyroku orzekł na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c.

J. K. zaskarżył powyższy wyrok w całości domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi Okręgowemu w Białymstoku do ponownego rozpoznania.

W piśmie procesowym z dnia 27 września 2012 roku odwołujący zmodyfikował żądanie apelacji, domagając się zmiany zaskarżonego wyroku i przyznania prawa do świadczenia przedemerytalnego, ewentualnie zaś jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania (k. 51).

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja jest zasadna.

Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń faktycznych, które Sąd Apelacyjny podziela i przyjmuje za własne. Sąd Okręgowy dokonał jednak błędnej wykładni art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. z 2004 roku, Nr 120, poz. 1252 ze zm.).

Stosownie do treści art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego przysługuje osobie, która do dnia rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy, w rozumieniu przepisów ustawy o promocji zatrudnienia,

w którym była zatrudniona przez okres nie krótszy niż 6 miesięcy, posiada okres uprawniający do emerytury, wynoszący co najmniej 35 lat dla kobiet i 40 lat dla mężczyzn.

Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. z 2004 roku, Nr 99, poz. 1001 ze zm.) jako przyczyny dotyczące zakładu pracy należy rozumieć:

a) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników lub zgodnie z przepisami ustawy

z dnia 26 czerwca 1974 roku - Kodeks pracy, w przypadku rozwiązania stosunku pracy lub stosunku służbowego z tych przyczyn u pracodawcy zatrudniającego mniej niż 20 pracowników,

b) rozwiązanie stosunku pracy lub stosunku służbowego z powodu ogłoszenia upadłości pracodawcy, jego likwidacji lub likwidacji stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych,

c) wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w przypadku śmierci pracodawcy lub gdy odrębne przepisy przewidują wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego w wyniku przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę

i niezaproponowania przez tego pracodawcę nowych warunków pracy i płacy.

Sąd I instancji błędnie przyjął, że sposób rozwiązania umowy pracę odpowiada sposobowi wskazanemu w art. 2 ust. 1 pkt 5 w/w ustawy wyłącznie, jeżeli rozwiązanie

to nastąpiło na podstawie przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (Dz. U. z 2003 roku, Nr 90, poz. 844 ze zm.).

Zgodnie zaś z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, do której odsyła art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia

30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych, stosunek pracy uważa się za rozwiązany z przyczyn dotyczących zakładu pracy, m.in. kiedy miała miejsce likwidacja stanowiska pracy z przyczyn ekonomicznych, organizacyjnych, produkcyjnych albo technologicznych (art. 2 ust. 1 pkt 29 lit c ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy). Wskazać przy tym należy, że w powyższym przepisie przyczyny likwidacji stanowiska pracy zostały wskazane alternatywnie,

tj. wystąpienie jednej z przyczyn powoduje, iż spełniony jest warunek rozwiązania stosunku pracy z przyczyn dotyczących zakładu pracy. Stąd okoliczność, że likwidacja stanowiska pracy nie nastąpiła z przyczyn ekonomicznych (jak miało to miejsce w przedmiotowej sprawie), nie skutkuje niemożnością wyczerpania dyspozycji przepisu art. 2 ust. 1 pkt 29 lit c w/w ustawy.

Jak wynika z prawidłowych ustaleń dokonanych przez Sąd Okręgowy, przyczyną wypowiedzenia J. K. umowy o pracę była likwidacja stanowiska pracy spowodowana reorganizacją procesu produkcyjnego i stanowisk pracy.

Z powyższych względów należy uznać, że rozwiązanie stosunku pracy nastąpiło w sposób określony w art. 2 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 29 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku

o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (likwidacja stanowiska pracy z przyczyn organizacyjnych, produkcyjnych bądź technologicznych).

Bez znaczenia dla prawa odwołującego do dochodzonego świadczenia pozostaje okoliczność, czy rozwiązanie stosunku pracy odpowiada również warunkowi wskazanemu

w 2 ust. 1 pkt 29 lit a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 roku o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy, tj. czy nastąpiło ono z przyczyn niedotyczących pracowników, zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, skoro spełniony jest warunek określony w art. 2 ust. 1 pkt 29 lit c w/w ustawy. Dlatego też nie ma wpływu na rozstrzygnięcie niniejszej sprawy toczące się równolegle przez Sądem Rejonowym w Białymstoku postępowanie o sprostowanie świadectwa pracy.

Należało więc uznać, iż odwołujący spełnia określone w art. 2 ust. 1 pkt 5 i ust. 3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2004 roku o świadczeniach przedemerytalnych warunki do przyznania dochodzonego świadczenia. Stosownie do treści art. 7 ust. 1 w/w ustawy prawo do świadczenia przedemerytalnego przyznano od dnia następnego po dniu złożenia wniosku, zatem od dnia 22 grudnia 2011 roku.

W ocenie Sądu Apelacyjnego, organ rentowy nie ponosi odpowiedzialności za nieustalenie ostatniej okoliczności w sprawie niezbędnej do przyznania świadczenia.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zaś jak w pkt II sentencji wyroku na podstawie art. 118 ust. 1a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 153, poz. 1227 ze zm.).

A.K.